

Hojaly genosidi we türk dünyäsi

Category: Kitapcy, Publisistika, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Hojaly genosidi we türk dünyäsi HOCALI KATLIAMI ve TÜRK DÜNYASI

“Hocalı katliamına ve Türk dünyası” konulu bir programa katıldım. Isparta belediye başkanı sayın Yusuf Ziya Günaydın’ın destek olduğu Azeri dostlar, Sabir Rüstemhanlı’nın eşi Tenzile Hanım, Ganire Paşayeva ve Elmar Memmetyarov’un konuşmacı olduğu programda sayın başkanın kapanış konuşmasında da belirttiği gibi bildiğimiz şeyler anlatıldı. Yeni bir şey yoktu. Ancak konuşmacıların bazı ifadeleri dikkat çekici olduğu kadar bazı gerçeklerin bilemeden ifşası mahiyetindeydi. Hani “...sirkatin söyler” diye bir güzel tabir vardır ya işte tam öyle oldu. Bunu son konuşmacı olarak davet edilen sayın başkan Günaydın da dikkatli ve zekice ifade ettiler. Anlayana elbette bu sözler. Ganire hanım, “Ermeni planları yüzünden aramız açılmasın” diyordu.

Bakü’de 2004 yılında rahmetli Bahtiyar Vahabzade ile evinde sohbet ediyoruz. O güzel insan “iki al-verçinin yalanı ile bu milletin gönlüne keder düşmez” demişti. Evet, o al-verçiler bu gün Wikileaks belgelerine göre “Türkiye’nin gaz ve petrol merkezi olmasına izin vermeyeceğiz” diyebiliyor. Karabağ’ı satan, Hocalı’da katliama seyirci kalanlardır. Bir kaç milyar dolar için taviz vermekten öte “at pazarlığı” yapanların aynı döneme denk düşmeleri bir ilahi taktirdir. İşte iki al-verçi sadece birbirine karşı oyun peşinde olmaları. Tenzile Rüstemhanlı ise, “Biz, Sovyet döneminde milli mefkuresiz bırakıldık. Oysa Ermeniler tam bir büyük Ermenistan ideali ile yetiştirilmişler biz fark edememişiz” diyordu.

Evet, o dönemde herkes milli, her toplum milliyetçi, her millet dini ve milli kimliğinin sevdalısı, ancak Türkler o Sovyet ideolojisi ile mankutlaştırılmış, aslını inkar eden,

dinini terk eden, kendisinden başka Sovyet milleti olma “saçmalığına sahip olan olamamasına rağmen uyumuşlardır. Uyutulmuşlardır” demiyorum çünkü aynı binada yaşayan, aynı yerde çalışan, aynı meyhanede içenlerin biri milli değerlerine sahip ve sadık diğeri hiçbir değer yargısı olmayan madde...

Sayın milletvekili, yazar, dost insan Anar Rızayev ile Azerbaycan Yazıcılar Birliği’ndeki odasında zaman zaman sohbet ederdik. Babası yazar Resul Rızayev, Nazım Hikmet’in samimi dostu ve arkadaşı, annesi Nigare hanım da şaire (Hüseyin Cavit’in Sibirya’daki mezarının Bakü’ye getirilişinde 1981 yılında rejimin tehditlerine rağmen milli duyguları okşayan müthiş bir konuşma yapmıştır) Kendisinin yazdığı Dede Korkut ve Azerbaycançılık, kitaplarını hediye etmişti. O kitapta mealen tam olarak olmasa da “Dili başka, dini başka sadece soy olarak ortak olduğumuz Yakutlarla Sahalarla hiç bir ortak yanımız yoktur. Onlar benim için ikinci derecedirler. Ancak yıllarca beraber yaşadığım Gürcü ile dinim, dilim farklı olsa bile anlaşabiliyorum. Yıllarca beraber yaşamaktayız. Öyleyse bana diğer Türk olanlardan daha yakındırlar” diyordu. Bu anlayışla nasıl bir milli mefkure sahibi olabilirsin? Bu anlayışla nereye varırsın. Gürcü ne kadar dost olur acaba? Gürcüden başkaları da var mı acaba? Bizdeki bir zamanlar “ruy-i zemin vatanım, nev-i beşer milletim” diyen şuursuz, kimliksiz, kiblesiz adamların hezeyanı gibi bir iş. Şimdi sızlanmak, ağlamak beyhude. Yine Sayın Anar Rızayev ile sohbetimizin birisinde ise “Nazım’ın sanatına bari saygı göstermez misiniz? Demişti. Ben de “Sizin büyük bir şairiniz şimdi kaçsa Ermenistan’a sığınsa da orada Azerbaycan aleyhinde sözler söylese, yazılar yazsa siz ona “büyük şair, değerli bir sanatkar” der misiniz?” demiştim. Sanatı için haine ustalık, büyüklük, kıymet izafe etmek yanlışların en büyüğüdür.

Özbekistan’da çalışırken aynı apartmanda oturduğumuz karı-koca Ermeniler vardı. Okula giderken bazen arabalarına binerdim. Görmesinler diye kalabalığa katılsam da bazen binmek mecburiyetinde kalırdım. İşte o ilk bindiğimiz, tanıştığımız günlerde kadın “koşni bize Ararat’ı, Van’ı ne zaman vereceksiniz” diyordu. Kocası gülerek destek verse de bir –iki

söyledikten sonra ona “siz 1900 yılının haritasını getirin kim kimden alacaklı görelim” demiştim. O zaman “kalsın siz bizim elimizdeki Erivan’ı da alacaksınız” demişti. Bir daha da bu konuda konuşmamıştı. Bu Ermeni de aynı Sovyette yaşadı, okudu şuurlandı. Peki onu Büyük Ermenistan ideali ile yetiştirirken diğerini ruhsuz bırakan sebep ne? O devirde Rus kızları ile Ermeni kızlarıyla evlenen Türkler, üst makam olmasa da yardımcı filan olabiliyorlardı. Buna kanan pek çok ruhsuz, şuursuz, kansız onlarla evlenmiş ve makam mevki, para-pul kız-oğul sahibi olmuşlardır. Rahmetli Bahtiyar Vahabzade’nin tabiri ile “bir lokma çörek için zengildiye (kuyruk sallayanlar)” mefkuresiz, idealsiz, ülküsüz yetiştirilmişlerdir. Onlar da çocuklarını aynı zihniyette yetiştiriyorlar.

Ankara’da Kara Harp Okulu’nda okumuş olan Azeri genci Ramil Seferov teğmen olduktan sonra NATO’nun Budapeşte’deki karargahında dil öğrenmeye gider. Orada bir Ermeni de vardır. Bir tartışmada “Sizin, Hocalı ve Karabağ’dan esire olarak elimizde bulunan iki bin kadın hala bize hizmetkar” der. Seferov kasaturayı çıkarıp saplar. Tutuklanır. 2004 yılında o genci kurtarmak için yardım kampanyaları tertip edildi ama nafi. Halk o zaman “Seferov şayet Ankara’da değil de Bakü’de okusaydı o kasaturayı hiç çekinmeden saplar mıydı?” Cevabı da veriyorlardı, hem de gazeteler yazdı o cevabı ama ben yazmayacağım. Yine Andican şehrinde İNYAZ denilen yabancı diller üniversitesinde çalışırken okula yakın bir yerden ev bulmuşlar Özbek dostlar. Gittik baktık. Bir zavallı Ermeni, saç sakal karışmış alkolik, üstü başı perişan... Dostlar “Türk” deyince o Azerbaycanlı zannetmiş. Türkiye Türkü olduğumu öğrenince iğne vurulmuş inek gibi dolaşmaya başladı. Ruşça konuşarak dolaşıyor. Sebebini sorunca “Türkiyeli Türk’e ev vermem” diyormuş. Aç, perişan bir Ermeni üç kuruşa milli kimliğini, mili benliğini feda etmezken o Türklerin geçmişteki makam-mevki, para-pul sevdasına feda ettikleri kimlikleri... Bu gün ağlamayla, sızlanmayla, başkalarını suçlamayla nereye varılır acaba?

Bakü’de bir ressam arkadaş ile gezerken Bakü Sovyeti metrosunu

arka sokağında yol kenarına çöp dökmüşler. Azeri kardeşler “zibil” diyorlar. Önce “Buraya zibil dökmeyiniz” yazmışlar. Dökmeye devam edilince “Zibil dökmek yasaktır” yazmışlar. Yine dökmüşler, o zaman da “Buraya zibil döken Ermenidir” yazmışlar. O dosta demiştim ki “şu ana caddeden şu anda zibil gibi adı Türk anası veya babası Ermeni adam geçiyor”. Haklısın gardaş bütün başımıza gelenler de onların yüzünden değil mi zaten?” demişti. Bakü’de yaşayan “Yerevanlı” denilen Erivan göçmenleri kadın olsun erkek olsun varlıklı insanlardır.

Bir başka konuşmacı olan Elmar Memmetyarov bey de “Hocalı da şehit edilenlerin tamamı çocuk, kadın, yaşlı ancak yüzde beşi diğerleridir” diyordu. “Bize Sovyet döneminde silah kullanmayı öğretmediler” diyordu. Ressam arkadaşım da “askerde bizi inşaatta çalıştırdılar, Ermenileri silah taliminde” diyordu. “Biz o zaman bize iltimas geçildiğini, Ermeni az olduğu için zulm edildiğini, zannediyorduk” diyordu. O zamandan beri bize tuzak kurmuşlar da haberimiz yokmuş” diyordu. Bir Özbek arkadaş sormuştum “Sovyetler döneminde askerde Rus’un mu ya da kimin sözü geçerdi ?” diye. “Çeçenlerin olduğu yerde hiç kimsenin sözü geçmez. Herkes ona tabi olurdu. Ancak Çeçenin olmadığı yerde de Ermeni’nin sözü geçerdi” demişti. Demek doğru, erkekler kaçtı, kaçamayanlar öldürüldü. Keşke kaçmasalar da ya ölseler ya da öldürselerdi. Hocalı bir facia. Hem insaniyet açısından hem de Azerbaycanlı Türk erkekleri açısından. Bu gün Bakü’de AZERSUN isimli Azerbaycan’ın temel gıda alanında en büyük şirketi ki (İlham Aliyev de kurucuları ve ortakları arasındaydı) bu şirkette dört bin örgüt mensubu terörist çalışmaktadır. Bunları idare terörist saymamaktadır. Acaba niye? Yine al-verçilerin oyununa mı geliyoruz? “Ne zaman hangi tonu (gömleği) giyeceğini iyi bilen” bu al-verçiler gitmedikçe Türk birliğinden söz etmek de beyhudedir.

Sefer Aşır ERASLAN.

Kaynak: «Türk Ocakları». Publisistika